

**Павло Семенович Рибалко
(1894-1948). Маршал.
Командувач танковими та
механізованими арміями. Двічі
Герой Радянського Союзу**

Рибалко Павло Семенович – радянський військовий діяч, маршал танкових військ (1945). Учасник Першої світової війни, Громадянської війни в Росії та Великої Вітчизняної війни. Командувач танковими та механізованими арміями. Двічі Герой Радянського Союзу.

Павло Рибалко народився 23 жовтня (4 листопада) 1894 року в селі Малий Вистороп (Лебединський повіт, Харківська губернія) в багатодітній сім'ї заводського робітника. З Закінчив трирічну церковно-приходську школу. У 13 років став працювати на цукровому заводі учнем токаря і відвідував недільну школу. З 1912 року жив у Харкові і працював токарем на Харківському паровозобудівному заводі.

Після початку Першої світової війни був призваний до Російської Імператорської армії в листопаді 1914 року. З лютого 1915 роки воював на Південно-Західному фронті. Брав участь в облозі Перемишля, в наступальних операціях на Буковині і в Брусилівському прориві. У грудні 1916 року рядовий Рибалко був відкликаний з фронту і служив в майстерні з ремонту вальцових млинів Всеросійського земського союзу в Збаражі і в Тернополі.

Під впливом революційних подій в липні 1917 року дезертирував з війська. У грудні того ж року вступив до Червоної гвардії, з лютого 1918 року будучи помічником командира партизанського загону воював проти окупантів, а також проти військ гетьмана Скоропадського і армії УНР, якою керував Симон Петлюра. У серпні 1918 року в бою під Охтиркою потрапив в полон до німців, після Листопадової революції в Німеччині звільнений в грудні 1918 року. Повернувся на батьківщину, працював в Лебединському повітовому комісаріаті. З березня 1919 командир бойової групи повітової ЧК. Брав участь в придушенні повстання отамана Григор'єва.

З червня 1919 року командир роти Лебединського стрілецького полку, з вересня того ж року – командир цього полку. З травня 1920 року комісар 84-го кавалерійського полку 14-ї

кавалерійської дивізії 1-ї Кінної армії, потім 1-ї бригади 14-ї кавалерійської дивізії. Брав участь у розгромі білогвардійських військ генерала Денікіна на Кубані під час Північно-Кавказької операції, в прориві польського фронту під Уманню, в боях з поляками на львівському напрямі і під Замостям, в боях з білогвардійцями барона Врангеля в Північній Таврії, в зачистці території України від загонів отамана Махна та інших бандформувань. Був поранений в бою в 1919 році.

Після закінчення Громадянської війни був призначений заступником комісара 83-го кавалерійського полку 14-ї кавалерійської дивізії в Північно-Кавказькому військовому окрузі, потім комісаром 84-го кавалерійського полку цієї ж дивізії. З серпня 1925 року по вересень 1925 року – комісар 61-го кавалерійського полку 1-ї Особливою кавалерійської бригади в Москві. З вересня 1925 року по липень 1926 року навчався на Курсах удосконалення вищого командного складу при Військовій академії РСЧА імені М. В. Фрунзе.

З липня 1926 року по жовтень 1927 року – командир ескадрону 75-го кавалерійського полку (станція Даурія) 5-ї окремої Кубанської кавалерійської бригади у Сибірському військовому окрузі. З жовтня 1927 року по жовтень 1928 року – командир і комісар дивізіону Окремої кавалерійської дивізії в Українському військовому окрузі. З жовтня 1928 по серпень 1929 року – командир і комісар козачого полку цього ж округу (Старокостянтинів). З серпня 1929 року по травень 1931 року – командир і комісар 7-го кавалерійського Чернігівського полку Червоного козацтва.

У 1930 році закінчив навчання на Стрілкове-тактичних курсах удосконалення комскладу «Постріл» ім. Комінтерну. З травня 1931 року по квітень 1934 року навчався на кавалерійському відділенні основного факультету Військової академії імені М. В. Фрунзе.

Після закінчення академії відряджений в розпорядження розвідувального управління Штабу РСЧА і направлений військовим

радником в Китаї, де знаходився по грудень 1935 року в якості «російського генерала китайської служби»). Брав участь у боротьбі проти уйгурських повстанців Ма Чжуніна в китайській провінції Синьцзян.

З лютого 1936 по липень 1937 року помічник командира 8-ї Туркестанської (з липня 1936 року 21-я) гірничо-кавалерійської дивізії (Фергана) Середньоазіатського військового округу.

З липня 1937 року по жовтень 1939 року – військовий аташе в Польщі. 20 лютого 1940 Рибалку присвоєно військове звання комбриг, 4 червня 1940 присвоєно військове звання генерал-майор. У квітні-грудні 1940 року – військовий аташе в Китаї.

В період Великої Вітчизняної війни (1941-1945) – заступник командувача 5-ої танкової армії, а потім командувач 5, 3 та 3 гвардійської ТА.

За успішне форсування Дніпра (Битва за Дніпро), вміле керівництво армією в битві під Курськом і під час Київської наступальної операції 17 листопада 1943 року Павлу Семеновичу Рибалку присвоєно звання Героя Радянського Союзу з врученням ордена Леніна і медалі «Золота Зірка».

30 грудня 1943 присвоєно військове звання генерал-полковник танкових військ.

Танкова армія Рибалка під час Львівсько-Сандомирської операції врятувала Львів від руйнування.

Другої медалі «Золота Зірка» Рибалко удостоєний 6 квітня 1945 року за успішне командування військами на завершальному етапі війни і за проявлений особистий героїзм.

Після війни продовжував командувати 3-ю гвардійською танковою армією, яка увійшла до складу Групи радянських військ у Німеччині (в другій половині 1945 року цей підрозділ було переформовано в 3-ю гвардійську механізовану армію).

1 червня 1945 року Павлу Рибалку присвоєно військове звання

маршала бронетанкових військ.

З квітня 1946 року по квітень 1947 року – перший заступник командувача бронетанковими і механізованими військами Радянської Армії. З квітня 1947 командувач бронетанковими і механізованими військами Радянської Армії.

У 1946 році обирався депутатом Верховної Ради СРСР другого скликання.

Павло Семенович Рибалко помер в Москві 28 серпня 1948 року.